

Lapvég

Szeretem hallgatni ezt a zenét. Csönd van ilyenkor bennem, és a gyertyák halkán égnek. Régi korokba kalandozik az ének, de én a közeli-távolabbi múltam fölött merengek el, jogom és lehetőségem nekem ez, hallgatónak, és ez jó így. Ők ott, nagyon messze az időben, én pedig itt, darabokban, s a darabok ilyenkor, ha látszólagosan is, de összebékülnek, összeállnak. Összeállok önmagammal, azzal, aki voltam, azzal, aki lehettem volna – még tán azzal is, aki vagyok. És nagyon jó ez. Megértem: lehetett volna az a valaki, aki már csak ő – én.

Nem tudom pontosan, miért, csak azt érzem, hogy ez az ének nyugalom, a nyugalom álma árad bennem szét. Kevés haladék, valami előtt, ami végleges. Mintha után. A zenének végül is erről kell szólnia, a nyugalomról. Hogy a hangok szétáradnak a testben, hiszen a lélek is valahogy szétáradott állapotban tartózkodik ott –, betöltik, megtöltik, átmoszák, felragyogtatják azt. Ragyog a húsom, amikor hallgatom ezt a zenét, látom. Nem látom, érzem. Nem érzem, hallom. Nem hallom, tapintom, ott belül, legbelül, ahol már nem tudom, mi van. Ahol már tapintás sincs. Talán a semmi, amely lélekként definiálja magát. A semmi, amely a végtelennel azonos. Szomorúság és öröm, fájdalom és élvezet összeér ezekben a pillanatokban. Ebben az órában, amíg a zenét hallgatom.

Total time: 62' 24"

A lejátszóban a *Schola Cantorum Budapestiensis* új CD-lemeze, amely – két képzelt – templomi misének a zenei anyagát tartalmazza. *Medieval Mass of the Blessed Mary. Palestrina: Missa aeterna Christi munerera.*

Szép és továbbálmodásra érdemes címek. Legyen ez a reklám helye, nem bánom. Sőt. Nem bánám, ha a Mezei János és Bubnó Tamás nevével fémjelzett Éneklő Iskola-vállalkozás ismertté válnék az iskoláinkban. Mondjuk a középkor tanításakor. Mondjuk, a reneszánsz tanításakor a tanárok behallgattatnának ezekbe az énekekbe a diákokkal. Hogy, körülbelül, ilyen – milyen? – volt a dal. Akkor. Hogy így éneklő most a múltat felnőtt és gyerek a lemezen.

Az énekkar eddigi teljesítményével már kilépett a nagyvilágba. Nem baj, ha itthon is ismerjük, nem baj, ha kicsit eljátszunk azzal a gondolattal, hogy Európa mi is vagyunk, közös múlttal, közuős kultúrahagyománnyal, még külön jelennel, s talán *majd* közös jövővel.

Azon kívül pedig, a zene épül, bent, belül, húspan, lélekben. Adjuk meg neki, magunknak az esélyt.

ZALÁN TIBOR